

PROLETAARINEN VALLANKUMOUS JA LUOPIO KAUTSKY

Olen alkanut kirjoittaa tämännimistä kirjasta *, joka on omistettu Kautskyn vastikään Wienissä ilmestyneen kirjasen „Proletariaatin diktatuuri” arvostelulle. Mutta koska työni pitkistyy, päätin pyytää „Pravdan” toimitusta antamaan tilaa samaa aihetta käsittelevälle lyhyelle artikkelille.

Yli neljä vuotta kestänyt näännyttävä ja taantumuksellinen sota on tehnyt tehtävänsä. Euroopassa niin Itävallassa ja Italiassa kuin Saksassa ja Ranskassakin, vieläpä Englannissakin tuntuu kasvavan proletaarisen vallankumouksen huouta (erittäin kuvaavia ovat esimerkiksi puoliliberaali Ramsay MacDonaldin toimittaman ultraopportunistisen „Sosialistisen Katsauksen”⁴¹ heinäkuun numerossa julkaistut „Kapitalistin tunnustukset”).

Ja tällaisena ajankohtana II Internationalen johtaja herra Kautsky julkaisee kirjan proletariaatin diktatuurista, s.o. proletaarisesta vallankumouksesta, kirjan, joka on sata kertaa häpeällisempi, kuohuttavampi, luopiomaisempi kuin Bernsteinin kuuluisat „Sosialismin edellytykset”. Mainitun luopuruushenkisen kirjan julkaisemisesta on kulunut lähes 20 vuotta, ja nyt Kautsky toistaa ja syventää tuota luopuruutta!

Mitättömän vähäinen osa kirjasta käsittelee varsinaisesti Venäjän bolshevistista vallankumousta. Kautsky kertailee kaikkia menshevikkien rikkiviisauksia, joten venäläinen työmies ottaisi ne vastaan pelkällä homeerisella naurulla. Kuvitelkaa esimerkiksi, että „marxilaisuudeksi” sanotaan puoliliberaali Maslovin puoliliberaalisista sepustuksista otetuilla lainauksilla höystettyä järkeilyä, kuinka rikkaat talonpojat pyrkivät haalimaan itselleen maata (sepä uuttal!), kuinka edullisia heille ovat korkeat viljan hinnat j.n.e. Ja tämän

* Ks. tätä osaa, ss. 217—315. *Toim.*

rinnalla „marxilaisemme” yliolkainen, jo kerrassaan liberaalinen väite: „Köyhä talonpoika tunnustetaan tässä” (s.o. bolshevikit tunnustavat Neuvostotasavallassa) „„proletariaatin diktatuurin” toimeenpaneman sosialistisen maa-reformin pysyväksi ja joukkoluontoiseksi tuotteeksi” (K:n kirjanen, s. 48).

Mainiota, eikö totta? Sosialisti, marxilainen yrittää todistaa *meille* vallankumouksen olevan luonteeltaan *porvarillinen* ja samalla tekee pilkkaa maaseutuköyhälistön järjestämisestä tarkalleen Maslovin, Potresovin ja *kadettien* tapaan.

„Rikkaiden talonpoikain pakkoluovuttaminen tuo vain uutta levottomuuden ja kansalaissodan ainesta tuotantoprosessiin, jolle tervehtyksen on tuiki tarpeellista rauha ja turvallisuus” (s. 49).

Uskomatonta, mutta totta. Ei Savinkov eikä Miljukov, vaan Kautsky on sanonut kirjaimellisesti näin!

Venäjällä olemme nähneet jo niin monta kertaa kulakkien puolustajien käyttävän kilpenään „marxilaisuutta”, ettei Kautsky enää ihmetytä meitä. Eurooppalaiselle lukijalle pitäisi ehkä selitellä seikkaperäisemmin tätä halpamaista porvariston pokkurointia ja liberaalista kansalaissodan pelkoa. Venäläiselle työmiehelle ja talonpojalle riittää, kun viitataan sormella tähän Kautskyn luopuruuteen — ja mennään ohi.

* * *

Melkein yhdeksän kymmenesosaa Kautskyn kirjasta on omistettu ensiarvoisen tärkeälle yleiselle teoreettiselle kysymykselle, mikä on proletariaatin diktatuurin suhde „demokratiaan”. Ja juuri tässä ilmenee selvimmin, että Kautsky on luopunut kokonaan marxilaisuudesta.

Kautsky uskottelee lukijoilleen — ihan tosissaan ja tavattoman „oppineesti” — että „proletariaatin vallankumouksellisella diktatuurilla” Marx ei tarkoittanut „hallitusmuotoa”, joka sulkee pois demokratian, vaan *tilaa*, nimenomaan „herruudentilaa”. Proletariaatin herruushan, koska se on väestön enemmistön herruutta, on mahdollista vaikka noudatetaankin tiukasti demokratiaa, ja esim. Pariisin Kommuuni, joka oli juuri proletariaatin diktaturia, oli valittu yleisellä äänestyksellä. Ja sitä, että proletariaatin

diktatuurista puhuessaan Marx ei tarkoittanut „hallitusmuotoa” (Regierungsform), sitä nähkääs „todistaa jo se, että hänen, Marxin, mielestä siirtyminen (kommunismiin) saattoi Englannissa ja Amerikassa tapahtua rauhanomaista, siis demokraattista tietä” (ss. 20—21).

Uskomatonta, mutta totta! Kautsky järkeilee nimenomaan tällä tavalla ja peittoaa bolshevikkeja siitä, että nämä loukkaavat „demokratiaa” perustuslaissaan, kaikessa politiikassaan, ja julistaa kaikin mokomin, kaikissa yhteyksissä „demokraattista eikä diktatorista menetelmää”.

Tämä on mitä täydellisintä siirtymistä niiden opportunistien (sellaisten kuin saksalaisten Davidin, Kolbin ynnä muiden sosialishovinisin tukipylväiden tai Englannin fabianilaisten⁴² ja riippumattomien⁴³ tahii Ranskan ja Italian reformistien) puolelle, jotka sanoivat suuremmin ja rehellisemmin, että he eivät tunnusta Marxin oppia proletariaatin diktatuurista, se kun näet on ristiriidassa kansanvaltaisuuden kanssa.

Tämä on täydellistä palaamista siihen esimarxilaisen saksalaisen sosialismin kantaan, että pyrkimyksenämme on muka „vapaa kansanvaltio”, pikkuporvarillisten demokraattien kantaan, jotka eivät ymmärtäneet, että *jokainen* valtio on koneisto, jonka avulla jokin luokka lannistaa toisen luokan.

Tämä on täydellistä luopumista proletariaatin vallankumouksesta, joka vaihdetaan liberaaliseen „enemmistön hankkimisen”, „demokratian hyväksikäytön” teoriaan! Luopio Kautsky on kokonaan unohtanut, vääristellyt, heittänyt yli laidan kaiken, mitä Marx ja Engels julistivat ja todistelivat neljäkymmentä vuotta, vuodesta 1852 vuoteen 1891, sen, että proletariaatin on välttämättä „murskettava” porvarillinen valtiokoneisto.

Kautskyn teoreettisten virheiden seikkaperäinen erittely olisi samaa kuin toistaa se, mitä olen sanonut „Valtiossa ja vallankumouksessa”*. Se ei ole tässä tarpeellista. Mainitsen vain lyhyesti:

Kautsky on luopunut marxilaisuudesta unohtaen, että *jokainen* valtio on koneisto, jonka avulla jokin luokka lannistaa toisen luokan, ja että *demokraattisinkin* porvarillinen tasavalta on koneisto, jolla porvaristo sortaa proletariaattia.

* Ks. Teokset, 25. osa, ss. 385—497. Toim.

Proletariaatin diktatuuri ei ole „hallitusmuoto”, vaan *toisentyypinen valtio*, proletaarinen valtio, koneisto, jolla *proletariaatti* lannistaa *porvariston*. Lannistaminen on välttämätöntä siksi, että porvaristo tekee aina vimmatusti vastarintaa, kun sitä pakkoluovutetaan.

(Viittaus siihen, että Marx piti 70-luvulla rauhanomaista siirtymistä sosialismiin mahdollisena Englannissa ja Amerikassa ⁴⁴, on sofistin eli yksinkertaisemmin sanoen veijarin väite, veijarin, joka harjoittaa petkutusta sitaattien ja viit- tausten avulla. Ensinnäkin Marx piti tätä mahdollisuutta jo silloin poikkeustapauksena. Toiseksi silloin ei vielä ollut monopolistista kapitalismia, s.o. imperialismia. Kolman- neksi nimenomaan Englannissa ja Amerikassa ei silloin ollut (*nyt on*) sotilaskuntaa, joka on porvarillisen valtio- koneiston tärkein laitos.)

Missä esiintyy väkivaltaa, siellä ei voi olla vapautta, tasa-arvoisuutta y.m. Siksi Engels sanoikin: „niin kauan kuin proletariaatti vielä tarvitsee valtiota, se ei tarvitse sitä vapauden vuoksi, vaan nujertaakseen vastustajansa; ja silloin kun käy mahdolliseksi puhua vapaudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta” ⁴⁵.

Porvarillinen demokratia, jonka arvo proletariaatin kas- vatuksen ja taistelukoulutuksen kannalta on kiistämätön, on aina suppeaa, ulkokultaista, valheellista, vilpillistä, se on aina oleva rikkaiden demokratiaa ja köyhien petkuttamista.

Proletaarinen demokratia on riistäjien, porvariston lan- nistamista ja sen vuoksi se ei teeskentele *eikä lupaa heille* vapautta eikä demokratiaa,— mutta työtätekeville se on *todellista demokratiaa*. Vain Neuvosto-Venäjä on antanut proletariaatille ja Venäjän koko valtavalle työtä- tekeville enemmistölle ennennäkemättömän *vapauden ja demokratian*, jollainen ei ole mahdollinen eikä ajateltavissa missään porvarillisessa demokraattisessa tasavallassa, sillä se on ottanut esim. palatsit ja yksityiset rakennukset pois porvaristolta (ilman sitä kokoontumisvapaus on teeskente- lyä), ottanut kirjapainot ja paperivarastot kapitalisteilta (ilman sitä painovapaus kansakunnan työtätekeväälle enem- mistölle on valhetta), vaihtanut porvarillisen parlamentaris- min demokraattiseen *Neuvostojen* järjestömuotoon, Neuvos- toihin, jotka ovat „kansalle” *tuhat kertaa* läheisempiä, tuhat kertaa „demokraattisempia” kuin kaikkein demokraattisin porvarillinen parlamentti. *Ja niin edelleen.*

Demokratian suhteen Kautsky heitti yli laidan... koko „luokkataistelun"! Kautskysta on tullut tyypillinen luopio ja porvariston lakeija.

* * *

En voi olla esittämättä ohimennen muutamia luopuruuden kukkasia.

Kautskyn on pakko tunnustaa, että neuvostojärjestelmä on merkitykseltään yleismaailmallinen eikä vain venäläinen ilmiö, että se on „aikamme tärkeimpiä ilmiöitä”, että se lupaa muodostua „merkitykseltään ratkaisevaksi” tulevilla suurissa „pääoman ja työn välisissä taisteluissa”. Mutta Kautsky toistaa porvariston puolelle proletariaattia vastaan onnellisesti siirtyneiden menshevikkien rikkiviisauksia ja „päättelee”: Neuvostot ovat hyviä „taistelujärjestöinä”, mutta eivät „valtiojärjestöinä”.

Suurenmoista! Järjestäytykää Neuvostoihin, proletaarit ja köyhät talonpojat! Mutta älkää voittako! Älkää yrittäkö voittaa! Herra siitä varjelkoon! Heti kun voitatte porvariston, tulee myös teidän loppunne, koska teidän ei pidä olla „valtiojärjestöinä” proletaarisessa valtiossa. Teidän pitää hajaantua, nimenomaan sen jälkeen, kun olette voittaneet!!

Oo, suurenmoinen „marxilainen” Kautsky! Oo, verraton luopuruuden „teoreetikko”!

Toinen kukkanen. Kansalaissota on „yhteiskunnallisen vallankumouksen” „verivihollinen”, koska yhteiskunnallista vallankumousta varten, kuten jo kuulimme, „tarvitaan rauhaa” (rikkailleko?) „ja turvallisuutta” (kapitalisteilleko?).

Euroopan proletaarit! Älkää ajatelko vallankumousta ennen kuin löydätte sellaisen porvariston, joka *ei palkkaa* Savinkovia eikä Dania, Dutovia eikä Krasnovia, tshekkoslovakkeja eikä kulakkeja käymään kansalaissotaa teitä vastaan!

Marx kirjoitti vuonna 1870: suurin toivo on siinä, että sota on opettanut Ranskan työläiset käyttämään aseita⁴⁶. „Marxilainen” Kautsky ei odota nelivuotiselta sodalta sitä, että työläiset käyttäisivät aseita porvaristoa vastaan (herra varjelkoon! se ei taitaisi olla oikein „demokraattista”), vaan... leppoisan rauhan solmimista kilttien kapitalistien kanssa!

Kolmas kukkanen. Kansalaissodalla on vielä yksi epämiellyttävä puoli: „demokratiassa” vähemmistö on „suojeluksen alaisena” (minkä — huomautamme sulkeissa — ranskalaiset Dreyfusin puolustajat tai viime aikoina Liebknechtit, Macleanit ja Debsit ovat niin hyvin saaneet kokea nahoissaan), mutta kansalaissota (kuulkaa! kuulkaa!) „uhkaa häviölle joutunutta täydellisellä tuholla”.

Eikö olekin tosi vallankumousmies tuo Kautsky? Hän kannattaa kaikesta sydämestään vallankumousta... mutta vain sellaista, missä ei olisi ankaraa taistelua, joka uhkaa tuholla! Hän on täysin „vapautunut” vanhan Engelsin vanhoista virheistä, Engelsin, joka ylisti ihastuneena väkivaltaisten vallankumousten kasvattavaa vaikutusta⁴⁷. „Vakavana” historioitsijana hän on sanoutunut kokonaan irti niiden erehdyksistä, jotka puhuivat, että kansalaissota karaisee riistettyjä, opettaa heitä luomaan uutta yhteiskuntaa *ilman* riistäjiä.

Neljäs kukkanen. Oliko proletaarien ja kaupunkiporvareiden diktatuuri vuoden 1789 vallankumouksessa historiallisesti suuri ja hyödyllinen? Ei sinne päinkään. Sen jälkeen nähkääs tuli Napoleon. „Pohjakerrosten diktatuuri tasoittaa tietä sapelin diktatuurille” (s. 26). — — — „Vakava” historioitsijamme — kuten kaikki liberaalitkin, joiden leiriin hän on siirtynyt, — on siinä varmassa uskossa, että maissa, joissa ei ole ollut „pohjakerrosten diktatuuria”, esim. Saksassa, ei ole ollut sapelin diktatuuria. Saksassa ei ole milloinkaan ollut Ranskaan verrattuna karkeampaa ja kata-lampaa sapelin diktatuuria — kaikki sellainen on Marxin ja Engelsin keksimää parjausta, ja molemmat valehtelivat häpeämättömästi sanoessaan, että Ranskan „kansassa” on tähän saakka ollut enemmän vapaudenrakkautta ja sorrettujen ylpeyttä kuin Englannissa tai Saksassa ja että siitä Ranska saa kiittää nimenomaan vallankumouksiaan.

...Mutta riittää jo! Pitäisi kirjoittaa varta vasten erikoinen kirjanen, jos haluaisi luetella kaikki halpamaisen luopio Kautskyn luopuruuden kukkaset.

* * *

En voi olla kajoamatta herra Kautskyn „internationalismiin”. Kautsky on valaissut sitä vahingossa nimenomaan kuvailemalla mitä myötätuntoisimmin sanakääntein

menshevikkien internationalismia. Ovathan hekin zimmerwaldilaisia ⁴⁸, vakuuttaa makeileva Kautsky, ovathan he bolshevikkien „veljiä”, leikki pois!

Seuraavassa tuo imelä menshevikkien „zimmerwaldilaisuuden” kuvaus:

„Menshevikit halusivat yleistä rauhaa. He halusivat, että kaikki sotivat puolet hyväksyisivät tunnuksen: ei mitään aluevaltauksia eikä sotakorvauksia. Niin kauan kuin tämä päämäärä on saavuttamatta Venäjän armeijan pitäisi heidän mielestään seisoa taisteluvalmiina”... Mutta pahat bolshevikit saattoivat armeijan „sekasortoon” ja solmivat Brestissä pahan rauhan... Ja Kautsky sanoo selvääkin selvemmin, että olisi pitänyt antaa Perustavan kokouksen olla, että bolshevikkien ei olisi pitänyt ottaa valtaa.

Siis internationalismi merkitsee sitä, että pitää *tukea „omaa”* imperialistista hallitusta, kuten menshevikit ja eserät tukivat Kerenskiä, pitää peitellä sen salaisia sopimuksia samalla pettäen kansaa imelällä fraasilla: me nähkääs „vaadimme” pedoilta, että niiden on tultava hyväsydämi-siksi, me „vaadimme” imperialistisilta hallituksilta, että niiden on „hyväksyttävä tunnus: ei aluevaltauksia eikä sota-korvauksia”.

Kautskyn mielestä internationalismi merkitsee sitä.

Mutta meidän mielestämme se on täydellistä luopuruutta.

Internationalismi merkitsee pesäeroa *omista* sosialishovinisteista (s.o. puolustuskannan ajajista) ja *omasta* imperialistisesta hallituksesta, se merkitsee vallankumouksellista taistelua tätä hallitusta vastaan, sen kukistamista, valmiutta äärimmäisiin kansallisiin uhrauksiin (jopa Brestin rauhaankin), jos siitä on etua *kansainvälisen* työväen-vallankumouksen kehitykselle.

Me tiedämme erinomaisesti, että Kautsky ja hänen kump-paninsa (sellaiset kuin Ströbel, Bernstein y.m.) olivat hyvin „kuohuksissaan” Brestin rauhan solmimisesta: he olisivat halunneet, että me olisimme tehneet „eleen”... joka olisi tuossa tuokiassa antanut vallan Venäjällä porvariston käsiin! Nuo paksupäiset, mutta hyvänahkaiset ja makeilevat saksalaiset poroporvarit eivät pitäneet ohjeenaan sitä, että proletaarinen Neuvostotasavalta, joka oli ensimmäisenä maailmassa kukistanut imperialisminsa vallankumoukselli-sesti, kestäisi Euroopan vallankumoukseen saakka lietsoen paloa muissa maissa (poroporvarit *pelkäävät* Euroopan

paloa, *pelkäävät* kansalaissotaa, joka rikkoo „rauhaa ja turvallisuutta”). Ei. He pitivät ohjeenaan sitä, että *kaikissa* maissa pysyisi vallalla *poroporvarillinen* nationalismi, joka julistautuu „internationalisniksi” oman „maltillisuutensa ja varovaisuutensa” vuoksi. Venäjän tasavallan olisi pitänyt pysyä porvarillisena ja... odottaa... Silloin kaikki maailmassa olisivat olleet hyviä, maltillisia, valloituspyrkimyksistä vapaita nationalisti-poroporvareita, ja juuri se olisi ollutkin internationalismia!

Niin ajattelevat Saksan kautskylaiset, Ranskan longuet-laiset, Englannin riippumattomat (I.L.P.), Italian Turati ja hänen „veljensä” luopuruudessa ja niin edelleen ja niin edelleen.

Vain täyshölmöt voivat enää olla näkemättä, että me olimme oikeassa kukistaessamme oman porvaristomme (ja sen lakeijat, menshevikit ja eserrät) samoin kuin solmies-samme Brestin rauhan *sen jälkeen*, kun ympärysvaltojen (Ententen) porvaristo oli hylännyt avoimen kehotuksen yleisestä rauhasta, kehotuksen, jonka tukemiseksi oli julkaistu ja purettu salaiset sopimukset. Jollemme olisi solmineet Brestin rauhaa, olisimme ensinnäkin luovuttaneet heti vallan Venäjän porvaristolle ja vahingoittaneet siten mitä pahimmin sosialistista maailmanvallankumousta. Toiseksi me säilytimme *kansallisten* uhrien hinnalla niin suuren *kansainvälisen* vallankumouksellisen vaikutusvallan, että Bulgaria seuraa nyt suoranaisesti esimerkkiämme, Itävalta ja Saksa kuohuvat, *molemmat* imperialismit ovat heikentyneet, mutta me olemme vahvistuneet ja *alkaneet* luoda todellista proletaarista armeijaa.

Luopio Kautskyn taktiikasta seuraa, että Saksan työläisten täytyy nyt puolustaa isänmaata yhdessä porvariston kanssa ja pelätä eniten Saksan vallankumousta, koska englantilaiset saattaisivat pakottaa Saksan uuteen Brestin rauhaan. Juuri tämä on luopuruutta. Juuri tämä on poroporvarillista nationalismia.

Mutta me sanomme: Ukrainan valloitus oli mitä suurin kansallinen uhri, mutta se karaisi Ukrainan proletaareja ja köyhiä talonpoikia ja *voimisti* heitä kansainvälisen työväenvallankumouksen puolesta taistelevina vallankumoustais-telijoina. Ukraina joutui kärsimään, mutta kansainvälinen vallankumous voitti „rappeuttaen” saksalaisen sotaväen, heikentäen Saksan imperialismia, *lähentäen* toisiinsa

saksalaisia, ukrainalaisia ja venäläisiä työväen vallankumousmiehiä.

Olisi tietenkin „mieluisempaa”, jos voisimme kukistaa tavallisella sodalla sekä Vilhelmin että Wilsonin. Mutta sellainen on houretta. Emme voi kukistaa heitä ulkopuolisella sodalla. Mutta voimme edistää heidän *sisäistä* rappeutumistaan. Olemme edistäneet sitä *valtavassa* mitassa neuvostolaisella, proletaarisella vallankumouksella.

Vielä parempaa menestystä saavuttaisivat tässä asiassa saksalaiset työläiset, jos he nousisivat vallankumoukseen *pelkäämättä* kansallisia uhrauksia (vain sitähan internationalismi onkin), jos he sanoisivat (ja vahvistaisivat sanansa *teoilla*) asettavansa kansainvälisen työväenvallankumouksen edut tämän tai tuon *ja nimenomaan oman* kansallisen valtionsa eheyden, turvallisuuden ja rauhan *yläpuolelle*.

* * *

Euroopan suurin onnettomuus ja vaara on siinä, että sillä *ei ole* vallankumouksellista puoluetta. On kavaltajain, seläisten kuin Scheidemannien, Renaudelién, Hendersonien, Webbién ja kumpp. puolueita tai Kautskyn kaltaisten lakeijasielujen puolueita. Vallankumouksellista puoluetta ei ole.

Tietenkin joukkojen mahtava vallankumouksellinen liike voi korjata tämän puutteen, mutta se on edelleenkin suurena onnettomuutena ja suurena vaarana.

Sen vuoksi on kaikin keinoin paljastettava Kautskyn kaltaiset luopiot ja tuettava siten todella internationalististen proletaarien vallankumouksellisia *ryhmiä*, joita on *kaikissa* maissa. Proletariaatti kääntää nopeasti selkensä kavaltajille ja luopioille ja seuraa näitä ryhmiä, kasvattaa niistä johtajia itselleen. Ilmankos kaikkien maiden porvaristo ulvookin „maailmanbolshevismista”.

Maailmanbolshevismi voittaa maailmanporvariston.

9. X. 1918.

„Pravda” № 219,
lokakuun 11 pñä 1918
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan